DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)

18. marts 2010 *

I sag C-282/09 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 17. juli 2009,

Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE), Strasbourg (Frankrig), ved avocats P. Greffe og L. Paudrat,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Levits, og dommerne M. Ilešič (refererende dommer) og M. Berger,

generaladvokat: P. Cruz Villalón
justitssekretær: R. Grass,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 I appelskriftet har Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (herefter »CFCMCEE«) nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 20. maj 2009, CFCMCEE mod KHIM (P@YWEB CARD og PAYWEB CARD) (forenede sager T-405/05 og T-406/07, Sml. II, s. 1441, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten delvis forkastede sagsøgerens søgsmål med påstand om annullation af afgørelserne truffet af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) den 10. juli 2007 (sag R 119/2007-1) og den 12. september 2007 (sag R 120/2007-1) (herefter »de anfægtede afgørelser«), hvorved der blev givet afslag på registrering af tegnene »P@YWEB CARD« og »PAYWEB CARD« som EF-varemærker (herefter »de omtvistede tegn«).

Retsforskrifter

2 Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1) er blevet ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (kodificeret udgave) (EUT L 78, s. 1), som trådte i kraft den 13. april 2009. Den retstvist, der blev indbragt for Retten, var dog i betragtning af tidspunktet for de relevante faktiske omstændigheder fortsat omfattet af forordning nr. 40/94.

3 Artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 40/94 bestemmer:

»Udelukket fra registrering er:

[…]

b) varemærker, som mangler fornødent særpræg

c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse.«

4 Samme forordnings artikel 73, som vedrører begrundelsen af afgørelser, bestemmer:

»Harmoniseringskontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om.«

Sagens baggrund

5 Den 1. juni 2004 indgav CFCMCEE en ansøgning til Harmoniseringskontoret om registrering af de omtvistede tegn som EF-varemærker.

6 De varer og tjenesteydelser, som denne registrering blev ansøgt for, henhører under klasse 9, 36 og 38 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret (herefter »Nicearrangementet«), og svarer for hver af disse klasser til den beskrivelse, der er indeholdt i den appellerede doms præmis 2.

7 Ved afgørelser af 18. og 19. januar 2005 gav undersøgeren ved Harmoniseringskontoret afslag på registrering af de omtvistede tegn på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 40/94.

8 Den 18. marts 2005 indgav CFCMCEE bemærkninger som svar på Harmoniseringskontorets indsigelser.

9 Den 5. og den 7. december 2007 opretholdt undersøgeren ved Harmoniseringskontoret afgørelserne om afslag for så vidt angår de i registreringsansøgningerne omhandlede varer og tjenesteydelser.

10 Den 16. januar 2007 indgav CFCMCEE en klage over hver af disse afgørelser.

11 Ved de anfægtede afgørelser forkastede Harmoniseringskontorets Første Appelkammer disse klager og støttede sig herved alene på artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

12 CFCMCEE anlagde sager ved Retten til prøvelse af disse afgørelser.

Den appellerede dom

13 Vedrørende betydningen af de omtvistede tegn i forhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 anførte Retten i den appellerede doms præmis 46, at disse tegn er sammensat af ord, der hver har en betydning for den gennemsnitlige kundekreds, der er engelsksproget eller har et grundlæggende kendskab til de engelske sprog. Retten tilføjer i den nævnte doms præmis 47, at »sammensætningerne »p@yweb« og »payweb«, som kan betegne en elektronisk eller databehandlende infrastruktur, der benyttes mod betaling, samt tjenesteydelser, der mod betaling udbydes i denne sammenhæng, ikke kan give de ansøgte varemærker et usædvanligt eller vilkårligt indtryk ud fra gennemsnitsforbrugerens synspunkt«.

14 Retten fandt, at Harmoniseringskontorets appelkammer gyldigt havde kunnet antage, at den relevante engelsksprogede kundekreds umiddelbart opfattede de omtvistede tegn, både i detaljer og i deres helhed, som »kort, der gav mulighed for enten betalingsadgang til edb- eller elektronisk kommunikation, såsom internettet, eller for en elektronisk betaling i forbindelse med kommercielle transaktioner gennemført via et sådant netværk« (præmis 50 i den appellerede dom).

15 I forbindelse med vurderingen af de omtvistede tegns fornødne særpræg fastslog Retten i den appellerede doms præmis 53 først, at »de pågældende varer og tjenesteydelser, der er omfattet af Nicearrangementets klasse 9, 36 og 38, er meget forskellige og omfattet af forskellige grupper af varer og tjenesteydelser«.

16 Retten anførte dernæst i den appellerede doms præmis 54 og 55, at såfremt den samme registreringshindring gør sig gældende for en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelse, er det muligt at begrænse sig til at anføre en generel begrundelse for alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser, men muligheden for at give en sådan generel begrundelse må dog ikke skade formålet med begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF og artikel 73, første punktum, i forordning nr. 40/94. Ifølge Retten måtte det derfor undersøges, om disse varer og tjenesteydelser »har en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med hinanden, således at de danner en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelser med en tilstrækkelig ensartethed med henblik på, at Harmoniseringskontoret kan give en sådan generel begrundelse«. Endelig fandt Retten, at det blotte forhold, at de pågældende varer eller tjenesteydelser er omfattet af samme klasse i Nicearrangementet, ikke er tilstrækkeligt hertil, idet disse klasser ofte indeholder meget forskellige varer og tjenesteydelser, som ikke nødvendigvis har en sådan tilstrækkelig direkte og konkret forbindelse med hinanden.

17 For så vidt angår varerne henhørende under klasse 9 i det nævnte arrangement konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 59, at memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering samt mekanismer til

forudbetaling for tv-apparater udgør en ensartet gruppe af varer »på grund af deres kendetegn og lignende funktioner, eller endog identiske funktioner«.

18 Retten forkastede i den appellerede doms præmis 61 og 62 anbringendet om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94 i forhold til samtlige de varer, der er nævnt i den foregående præmis i nærværende kendelse, men tog i dommens præmis 64 og 65 anbringendet til følge for magnetiske databærere.

19 For så vidt angår tjenesteydelserne med kreditkortvirksomhed og debetkortvirksomhed, der henhører under klasse 36 i Nicearrangementet, fandt Retten, som herved tiltrådte de anfægtede afgørelser, at de er ensartede, idet de bl.a. vedrører transaktioner, der gennemføres pr. distance takket være det forhold, at et betalingskort, der er forbundet med internettet og mere generelt med et datanetværk, stilles til rådighed. Følgelig anerkendte Retten, at der for disse tjenesteydelser havde kunnet gives en generel begrundelse, og fastslog, at Harmoniseringskontorets appelkammer med rette havde antaget, at de omtvistede tegn har en funktion som kommerciel præsentation af de pågældende tjenesteydelser, og havde konkluderet, at disse tegn manglede fornødent særpræg i forhold til disse tjenesteydelser (den appellerede doms præmis 75-78).

20 I den appellerede doms præmis 80 konstaterede Retten endvidere, at de andre omhandlede tjenesteydelser i den nævnte klasse 36 indbyrdes har »et vist slægtskab«, eftersom de har samme formål, nemlig gennemførelsen inden for forsikringssektoren, såvel som inden for sektorerne fast ejendom, bank, finans og edb, af kommercielle transaktioner, herunder betaling ved hjælp af et kort og dette i givet fald ad elektronisk vej. Retten fandt følgelig, at det var muligt at antage, at de er omfattet af en ensartet gruppe af tjenesteydelser med henblik på en samlet begrundelse.

21 Retten fandt derefter i den appellerede doms præmis 81, at de omtvistede tegn ikke har fornødent særpræg i forhold til de nævnte tjenesteydelser, eftersom de angiver »muligheden for takket være et kort at gennemføre betalingstransaktioner pr.

distance eller ad elektronisk vej i sammenhæng med kommercielle transaktioner, der er omfattet af sektorerne fast ejendom, forsikring, bank, finans og edb«.

22 Hvad angår tjenesteydelserne i klasse 38 i Nicearrangementet fandt Retten i den appellerede doms præmis 84, at tjenesteydelserne telekommunikationsvirksomhed, kommunikation via computerskærme, telegramekspedition, telegramtransmission, telekommunikationsoplysningsvirksomhed, udsendelse af meddelelser, udsendelse af meddelelser og billeder via computer, satellittransmission, udsendelse af oplysninger via internet, intranet og extranet, tjenester med udsendelse af interaktive computeroplysninger, udsendelse af oplysninger, der stammer fra en databank, tjenester med international udsendelse af oplysninger mellem computernetværk, udsendelse af oplysninger online er ensartede, fordi de har en fælles funktion vedrørende udsendelse af data via internettet eller andre kommunikationsnetværk. Retten bemærkede derefter, at de omtvistede tegn beskriver en egenskab ved disse tjenesteydelser, nemlig at man kan få adgang til internettet eller andre kommunikationsnetværk med et kort og dér kan gennemføre transaktioner med udsendelse af data og andre transaktioner online, såsom distancekøb og -betalinger ved hjælp af et magnetkort eller et chipkort.

23 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 12 havde konstateret, at de anfægtede afgørelser udelukkende er støttet på artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, fastslog den endelig i dommens præmis 93, at anvendelsen af den nævnte forordnings artikel 7, stk. 1, litra c), ikke var genstand for den for Retten indbragte tvist.

24 Som konklusion annullerede Retten for det første delvis de anfægtede afgørelser, i det omfang der ved disse var givet afslag på registrering af de omtvistede tegn som EF-varemærker for følgende varer og tjenesteydelser:

— fotografiske og kinematografiske apparater og instrumenter, apparater og instrumenter til signalering og kontrol, apparater til optagelse, transmission og

gengivelse af lyd eller billede; grammofonplader, elektroniske dagbøger, salgsautomater, videobånd, automater til sedler, billetter, kontoudtog og kontouddrag, kameraer (kinematografiske apparater), videokameraer, videokassetter, cd-rom'er, stregkodelæsere, compact discs (audio-video), optiske compact discs, detektorer til falske penge, disketter, optiske databærere, videoskærme, apparater til databehandling, samtaleanlæg, interfaces (databehandlingsudstyr), læsere (databehandlingsudstyr), software (optagne programmer), skærme (computerprogrammer), computere, perifericomputerenheder, optagne computerprogrammer, optagne programmer (til computere), radiotelefonapparater, modtagere (audio, video), telefonapparater, tv-apparater, apparater til tidsregistrering, sendere (telekommunikation), CPU'er (processorer) i klasse 9 i Nicearrangementet

— pressebureauer (nyheder), navnlig inden for banksektoren, radiofonisk kommunikation, telefonisk kommunikation, telegramekspedition, telegramtransmission, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, tv-udsendelser, udlejning af telekommunikationsapparater, udlejning af apparater til udsendelse af meddelelser, udlejning af telefoner, mobilt radiotelefoni, telefoniske tjenester i klasse 38 i Nicearrangementet.

25 For det andet frifandt Retten Harmoniseringskontoret for så vidt angår registreringen af de omtvistede tegn som EF-varemærker for følgende varer og tjenesteydelser:

— memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering, mekanismer til forudbetaling for tv-apparater, henhørende under klasse 9 i Nicearrangementet

— kreditkortvirksomhed og debetkortvirksomhed, henhørende under klasse 36 i Nicearrangementet

— ejendomsmæglervirksomhed, ulykkesforsikringsvirksomhed, factoringvirksomhed, finansiel virksomhed; valutarisk virksomhed, kreditvirksomhed, inkassobureauer, virksomhed med finansiel analyse, forsikringsvirksomhed, leasingvirksomhed, vurdering (evaluering) af fast ejendom, udstedelse af værdibeviser, pensionsfondsvirksomhed, stiftelsesvirksomhed, investering og placering af kapital, kreditkortvirksomhed, debetkortvirksomhed, kautionsvirksomhed (garantier), valutaveksling, kontrol af checks, udstedelse af rejsechecks, finansiel rådgivningsvirksomhed, forsikringsmæglervirksomhed, ejendomsmæglervirksomhed, børsmæglervirksomhed, kreditvirksomhed, deponering af værdier, deponering i pengeskabe, sparekassevirksomhed, finansielle vurderinger og sagkyndig rådgivning (forsikring, bank og fast ejendom), forvaltningsvirksomhed, finansieringsvirksomhed, finansielle oplysninger (forsikring, bank, fast ejendom), virksomhed med investering og placering af midler, elektronisk overførsel af midler, formueforvaltning, finansielle oplysninger, inddrivelse af husleje, sygeforsikringsvirksomhed, søforsikringsvirksomhed, lån efter håndpantsætning, finansielle transaktioner, monetære transaktioner, finansiel sponseringsvirksomhed, lånevirksomhed (finansiel), finansielle transaktioner, livsforsikringsvirksomhed, forvaltning af værdikonti, finansielle oplysningstjenester online, interaktive finansielle oplysningstjenester, dog undtaget for alle af de af varemærkeansøgningen omfattede tjenesteydelser sundhedsydelser og medicinsk teknologi ved betalende tredjemænd, henhørende under klasse 36 i Nicearrangementet, i det omfang leveringen af disse tjenesteydelser kræver eller vedrører anvendelse af et kort

— telekommunikationsvirksomhed, pressebureau (nyheder), navnlig inden for banksektoren, kommunikation via computerskærme, radiofonisk kommunikation, telefonisk kommunikation, telegramekspedition, telegramtransmission, udsendelse af tv-programmer, radiofoniske udsendelser, tv-udsendelser, telekommunikationsoplysningsvirksomhed, udlejning af telekommunikationsapparater, udlejning af apparater til udsendelse af meddelelser, udlejning af telefoner, dokumenthåndteringstjeneste, udsendelse af meddelelser, udsendelse af meddelelser og billeder via computer, mobilt radiotelefoni, satellittransmission, telefoniske tjenester, udsendelse af oplysninger via internet, intranet og extranet, tjenester med udsendelse af interaktive computerdata, udsendelse af oplysninger, der stammer fra en databank, tjenester med international udsendelse af oplysninger mellem computernetværk, udsendelse af oplysninger online, dog undtaget for

alle af de af varemærkeansøgningen omfattede tjenesteydelser sundhedsydelser og medicinsk teknologi ved betalende tredjemænd, henhørende under klasse 38 i Nicearrangementet, i det omfang leveringen af disse tjenesteydelser kræver eller vedrører anvendelse af et kort.

Parternes påstande

26 CFCMCEE har i appelskriftet nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves delvist, samt at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Harmoniseringskontoret har nedlagt påstand om, at appellen afvises eller i det mindste forkastes som ubegrundet, og at CFCMCEE tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

28 Det bestemmes i artikel 119 i Domstolens procesreglement, at hvis det er åbenbart, at appellen helt eller delvis skal afvises eller forkastes, kan Domstolen når som helst på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten ved begrundet kendelse beslutte helt eller delvis at afvise eller forkaste appellen.

A — *Parternes argumenter*

29 I forbindelse med det første af de to anbringender, der er fremført til støtte for appellen, har CFCMCEE gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 73 i forordning nr. 40/94 ved at stadfæste de anfægtede afgørelser for så vidt angår afslaget på at registrere de omtvistede tegn for følgende varer og tjenesteydelser:

— magnetkort eller processorkort til identifikation, henhørende under klasse 9 i Nicearrangementet

— ejendomsmæglervirksomhed, ulykkesforsikringsvirksomhed, inkassobureauer, virksomhed med finansiel analyse, forsikringsvirksomhed, vurdering (evaluering) af fast ejendom, udstedelse af værdibeviser, pensionsfondsvirksomhed, valutaveksling, kontrol af checks, udstedelse af rejsechecks, finansiel rådgivningsvirksomhed, forsikringsmæglervirksomhed, ejendomsmæglervirksomhed, børsmæglervirksomhed, deponering af værdier, deponering i pengeskabe, finansielle vurderinger og sagkyndig rådgivning (forsikring, bank og fast ejendom), finansielle oplysninger (forsikring, bank, fast ejendom), formueforvaltning, finansielle oplysninger, inddrivelse af husleje, sygeforsikringsvirksomhed, søforsikringsvirksomhed, livsforsikringsvirksomhed, finansielle oplysningstjenester online, interaktive finansielle oplysningstjenester, henhørende under klasse 36 i det nævnte arrangementet

— kommunikation via computerskærme, telegramtransmission, telegramekspedition, telekommunikationsoplysningsvirksomhed, dokumenthåndteringstjeneste, udsendelse af meddelelser, udsendelse af meddelelser og billeder via computer, satellittransmission, henhørende under klasse 38 i samme arrangement.

30 CFCMCEE har i den forbindelse anført, at Harmoniseringskontorets appelkammer begrænsede sig til at undersøge de omtvistede tegns fornødne særpræg i forhold til de omhandlede varer og tjenesteydelser ud fra et overordnet synspunkt, uden at begrunde sin afgørelse i forhold til hver enkelt af de pågældende varer og tjenesteydelser.

31 Da disse varer og tjenesteydelser imidlertid ikke udgør en ensartet gruppe, er de anfægtede afgørelser, såvel som den appellerede dom, behæftet med en åbenbar begrundelsesmangel, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 73 i forordning nr. 40/94.

32 Ifølge CFCMCEE er varer og tjenesteydelser kun ensartede, hvis de både er af samme art og har den samme funktion. Hvis disse to kumulative kriterier ikke er opfyldt, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, er en samlet begrundelse udelukket.

33 Med det andet anbringende, som vedrører en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr.40/94 for så vidt angår memorykort eller processorkort, magnetkort, magnetkort eller processorkort til identifikation, magnetkort eller processorkort til betaling og kreditering eller debitering samt mekanismer til forudbetaling for tv-apparater, henhørende under klasse 9 i Nicearrangementet, gør CFCMCEE gældende, at Retten har udledt de omtvistede tegns mangel på fornødent særpræg af disses beskrivende karakter. Dermed har Retten foretaget en forkert fortolkning af præmis 54 i Domstolens dom af 8. maj 2008, Eurohypo mod KHIM (sag C-304/06 P, Sml. I, s. 3297), hvorefter alle de registreringshindringer, der er nævnt i artikel 7, litra b)-d), i den nævnte forordning, er indbyrdes uafhængige og kræver en separat efterprøvelse.

34 Harmoniseringskontoret har anført, at såfremt den samme registreringshindring gør sig gældende for en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelser, kan den kompetente myndighed begrænse sig til at anføre en samlet begrundelse for alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser. Harmoniseringskontoret bemærker endvidere, at CFCMCEE sammenblander spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om

ensartede kategorier af varer og tjenesteydelser, og spørgsmålet om betydningen af (og det manglende fornødne særpræg ved) de varemærker, der er genstand for en registreringsansøgning, når de undersøges i forhold til hver enkelt af disse kategorier. Kun det første spørgsmål er imidlertid relevant i forbindelse med undersøgelsen af et anbringende om tilsidesættelse af artikel 73, første punktum, i forordning nr. 40/94. Det andet spørgsmål er alene relevant i forbindelse med undersøgelsen af et anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

35 Ifølge Harmoniseringskontoret er der i øvrigt tale om en åbenbart ugrundet opfattelse, når CFCMCEE hævder, at varer og tjenesteydelser kun er ensartede — hvilket udgør en nødvendig betingelse for en samlet begrundelse for et afslag på registrering — hvis de både er af samme art og har den samme funktion. CFCMCEE har således ikke godtgjort, at kriterierne vedrørende art og funktion skal være opfyldt kumulativt. Under alle omstændigheder tog Retten hensyn til såvel de omhandlede produkters art som til deres funktioner.

36 Harmoniseringskontoret har endelig gjort gældende, at CFCMCEE's appel skal afvises, idet Rettens faktiske vurderinger ikke er materielt urigtige.

Domstolens bemærkninger

37 Domstolen har allerede fastslået, dels at prøvelsen af de absolutte registreringshindringer skal være rettet mod hver enkelt af de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er søgt registreret, dels at den afgørelse, hvorved den kompetente myndighed giver afslag på registrering af et varemærke, i princippet skal begrundes i forhold til hver enkelt af disse varer eller tjenesteydelser (jf. analogt dom af 15.2.2007, sag C-239/05, BVBA Management, Training en Consultancy, Sml. I, s. 1455, præmis 34).

38 For så vidt angår dette sidstnævnte krav har Domstolen dog præciseret, at den kompetente myndighed kan begrænse sig til at anføre en generel begrundelse for alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser, såfremt den samme registreringshindring gør sig gældende for en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelser (dommen i sagen BVBA Management, Training en Consultancy, præmis 37).

39 I øvrigt må denne mulighed for den kompetente myndighed især ikke gøre indgreb i det væsentlige krav om, at alle afgørelser, der afslår en rettighed, der er anerkendt i fællesskabsretten, kan undergives en domstolskontrol, der skal sikre en effektiv beskyttelse af denne rettighed, og som derfor skal omfatte spørgsmålet, om begrundelsen er lovlig (jf. i denne retning dommen i sagen BVBA Management, Training en Consultancy, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

40 I den foreliggende sag fremgår det af den appellerede doms præmis 55 på den ene side, at Retten korrekt udledte af den nævnte retspraksis, at en sådan mulighed kun omfatter varer og tjenesteydelser, der har en tilstrækkelig direkte og konkret forbindelse med hinanden, således at de danner en kategori eller gruppe af varer eller tjenesteydelser med en tilstrækkelig ensartethed. På den anden side konstaterede Retten med rette, at det blotte forhold, at de pågældende varer eller tjenesteydelser er omfattet af samme klasse i Nicearrangementet, ikke er tilstrækkeligt til, at der foreligger en sådan ensartethed, idet disse klasser ofte indeholder meget forskellige varer og tjenesteydelser, som ikke nødvendigvis har en sådan tilstrækkelig direkte og konkret forbindelse med hinanden.

41 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 56 havde bemærket, at manglende begrundelse udgør en væsentlig formforskrift, undersøgte den i dommens præmis 58-92, om appelkammeret i fornødent omfang havde undersøgt og begrundet sin antagelse om de omtvistede tegns mangel på særpræg i forhold til de varer og tjenesteydelser, for hvilke registreringen af disse tegn som EF-varemærker var blevet afslået.

42 Hvad herved angår de varer, der henhører under klasse 9 i Nicearrangementet, og med hensyn til hvilke den appellerede dom påstås ophævet, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 59, at de på grund af ligheden eller endog identiteten i

deres kendetegn og funktioner udgør en tilstrækkelig ensartet gruppe, således at Harmoniseringskontoret havde mulighed for at give en samlet begrundelse.

43 For så vidt angår tjenesteydelserne henhørende under klasse 36 i samme arrangement, med hensyn til hvilke den appellerede dom påstås ophævet, fastslog Retten ligeledes i dommens præmis 80, at disse tjenesteydelser alle har en fælles egenskab eller samme formål, nemlig gennemførelsen af kommercielle transaktioner, herunder betaling med et kort og dette i givet fald ad elektronisk vej, hvorfor det er muligt at antage, at de er omfattet af en ensartet gruppe af tjenesteydelser med henblik på en samlet begrundelse.

44 Hvad endelig angår de tjenesteydelser henhørende under klasse 38 i det nævnte arrangement, med henblik på hvilke den appellerede dom påstås ophævet, fastslog Retten i præmis 84 i den nævnte dom, at de er omfattet af en ensartet gruppe af tjenesteydelser, der er direkte forbundet med edb- og internetområdet, og at de har den egenskab til fælles, at man kan få adgang til internettet eller andre kommunikationsnetværk med et kort og dér kan gennemføre transaktioner med udsendelse af data og andre transaktioner online, såsom distancekøb og -betalinger.

45 Det må følgelig forkastes som en åbenbart ugrundet påstand, når CFCMCEE i forbindelse med det første anbringende har gjort gældende, at Retten tilsidesatte artikel 73 i forordning nr. 40/94 ved ikke tilstrækkeligt at begrunde sin konstatering om, at der foreligger en tilstrækkelig ensartethed vedrørende de varer og tjenesteydelser, med hensyn til hvilke den appellerede dom påstås ophævet.

46 Ligeledes må det forkastes som åbenbart ugrundet, når CFCMCEE i forbindelse med det første anbringende gør gældende, at Retten støttede den nævnte konstatering på urigtige kriterier. Det fremgår således på ingen måde af den retspraksis, der er nævnt i den appellerede doms præmis 55, at de kriterier, der er relevante for at fastslå varers og tjenesteydelsers ensartethed, er kumulative, og at de er begrænset til disses art

samt funktion. Som det fremgår af de passager i den appellerede dom, der er henvist til i nærværende kendelses præmis 41-43, er det følgelig med føje, at Retten ved bedømmelsen af de nævnte varers og tjenesteydelsers ensartethed bl.a. tog hensyn til deres kendetegn, væsentlige fælles egenskaber såvel som deres funktioner.

47 For så vidt som CFCMCEE i forbindelse med det første anbringende anfægter de konstateringer, Retten foretog som led i denne bedømmelse, skal der mindes om, at i henhold til artikel 225, stk. 1, EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut er appel begrænset til retsspørgsmål. Hvis en appel ikke indeholder spørgsmål af denne art, skal den følgelig åbenbart afvises. Det er nemlig alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder, såvel som til at vurdere beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet forkert gengivet (jf. bl.a. dom af 18.7.2006, sag C-214/05 P, Rossi mod KHIM, Sml. I, s. 7057, præmis 26).

48 Da det med hensyn til den nævnte konstatering imidlertid ikke er gjort gældende, at de for Retten fremlagte faktiske omstændigheder eller beviser er blevet forkert gengivet, er det åbenbart, at CFCMCEE's nævnte argument må afvises.

49 Det følger heraf, at det første anbringende må forkastes, fordi det delvis er åbenbart ugrundet og delvis åbenbart skal afvises.

50 Hvad angår det andet anbringende skal det bemærkes, at det fremgår af præmis 54 i den ovennævnte dom i sagen Eurohypo mod KHIM, at selv om der er en vis overlapning mellem de respektive anvendelsesområder for de absolutte hindringer for registrering af et varemærke, som nævnes i artikel 7, stk. 1, litra b)-d), i forordning nr. 40/94, følger det ikke desto mindre af fast retspraksis, at alle de registreringshindringer, der er nævnt i den nævnte forordnings artikel 7, stk. 1, er indbyrdes uafhængige og kræver en separat efterprøvelse.

51 Retten foretog først i den appellerede doms præmis 30-34 en prøvelse af, om den registreringshindring forelå, der nævnes i artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94, og henviste i den forbindelse til hjemmelen såvel som principperne for retspraksis vedrørende vurderingen af et ansøgt varemærkes fornødne særpræg. Dernæst undersøgte den i samme doms præmis 35-51 opfattelsen af de omtvistede tegn i den relevante kundekreds. Ved afslutningen af denne undersøgelse konkluderede Retten, at appelkammeret gyldigt i det væsentlige kunne antage, at de nævnte tegn vurderet i deres helhed ikke havde en usædvanlig eller vilkårlig karakter, og at den relevante engelsksprogede kundekreds umiddelbart opfattede dem, både i detaljer og i deres helhed, som kort, der gav mulighed for enten betalingsadgang til edb- eller elektronisk kommunikation, såsom internettet, eller for en elektronisk betaling i forbindelse med kommercielle transaktioner gennemført via et sådant netværk. Endelig undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 58-62 spørgsmålet om de omtvistede tegns fornødne særpræg i forhold til de varer i Nicearrangementets klasse 9, med henblik på hvilke den appellerede dom påstås ophævet.

52 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 61, betyder overlapningen mellem de absolutte registreringshindringer navnlig, at et ordmærke, der er beskrivende for varernes eller tjenesteydelsernes kendetegn, af denne årsag kan mangle fornødent særpræg for de samme varer eller tjenesteydelser, med forbehold for andre hindringer, som kan begrunde dette manglende særpræg (jf. analogt dommen i sagen Eurohypo mod KHIM, præmis 54 og 69 og den deri nævnte retspraksis).

53 Følgelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 60 med rette, at de omtvistede tegn er beskrivende for de omhandlede varer, der henhører under klasse 9 i Nicearrangementet, og at de derfor mangler fornødent særpræg.

54 Det andet anbringende må herefter forkastes som åbenbart ugrundet.

55 Under henvisning til det anførte må appellen forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

56 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge procesreglementets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Harmoniseringskontoret har påstået CFCMCEE tilpligtet at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør den pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe betaler sagens omkostninger.

Underskrifter